

МАКЕДОНИЈА ще излиза единъ пътъ  
пръз седмицѣмъ въ Сѣбѣотъ.

Цѣна прѣдплатѣна за години 5 бѣла  
междидѣта, а за шестъ мѣсеца 3 както  
въ Цариградъ тѣкъ тѣй и на всякъждъ по  
вънъ въ дѣржавѣтъ, а на вънъ отъ дѣржавѣтъ  
вънъ 6 т. е. шестъ бѣла междидѣта.

Писма не освободени отъ пощенскѣ платѣ  
и наръчванія за естѣнникъ не сѣдружесѣ  
съ прѣдплатѣтъ не сѣ прѣемѣтъ.

Всяко поръчваніе и изискваніе, за есе  
шо сѣ отнася до Македоніѣ, ще сѣ  
отпраща исклучително до редактора и из-  
дателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

# МАКЕДОНИЈА

Листъ за политикѣ и книжевностъ.

## ВЪСПИТАНИЕ И НАУКА.

Човѣкъ сѣ ражда на тоя свѣтъ, слабъ  
и тѣлесно и душевно. Още отъ първоу  
тъ денъ на рождението нужно е да има  
нѣкой който да го вземе подъ своиъ гри-  
жѣ, — а то сѣ родителитѣ. — Отъ тука  
сѣ види добрата страна на Христовѣ-  
тъ религиѣ, която падага на родителитѣ  
да сѣ старѣйтъ за възпитаніето на ча-  
дата сѣ, които имѣ сѣ Божій даръ. и  
които сѣ тѣхно слѣдъ смъртътъ имѣ про-  
дълженіе. Освѣтъ тоа христіанско чув-  
ство природата е всадила въ човѣка  
оше и нѣкакъ любовь, тежненіе — на-  
чинъ да обича онова, което е негово,  
подобно нему. Тѣй нѣй видимъ, че въ-  
кой човѣкъ, като направѣ нѣщо самъ сѣ  
или спина нѣщо, раба му сѣ. . . . .  
Тѣй човѣкъ взетъ на родителскитѣ гри-  
жи още когаго е бездѣловенъ т. е. ко-  
гаго не умѣ да разсѣждава и когаго  
нѣма лолностъ ва мысли сѣ, расте и  
оакчава тѣлесно, но за тоа негово оя-  
кваніе, освѣтъ природитѣ необходи-  
ма условия, като: въздухъ, свѣтлостъ  
та и пр. нужна му е за тѣлесното о-  
държаніе и хранѣ, която е единствена  
грѣжа на родителитѣ му. Но само на  
тоа ли трѣба да обръщатъ вниманіе ро-  
дителитѣ? Не, тѣ трѣба да обръщатъ  
по серіозно вниманіе, и на другитѣ  
дѣтинскѣ половинѣ, на духътъ му, ра-  
зумътъ и сѣрацето му, и въ облагоро-  
дѣваніето на тоа послѣдното — сѣраце-  
то — състои сѣ възпитаніето. По отко-  
го трѣба да сѣ захваща възпитаніето?  
На тоа слѣтъ много испитванія дока-  
зано е че трѣба още отъ сѣмѣитѣ денъ  
на рождението му. Тоа трѣба отъ рано  
да сѣ земе въ вниманіе, защото дѣво-  
то още отъ малко исправено израствѣ  
правилно. Како е свѣта дѣлжностъ да  
сѣ стараемъ за доброто развѣсаніе на  
тѣлеснитѣ способности; защото грѣши  
сѣ противъ природитѣ, ако нѣкой членъ  
отъ тѣлото оставенъ неразвѣтъ на пр.  
ако необращамъ вниманіе на око, не  
даваме му да глѣда въ нѣкакъ свѣт-  
лостъ, не можемъ го сѣсвѣтъ студена  
родъ то не ще бѣде способно да извър-  
шава задатѣтъ сѣ — тѣй сѣщо свѣта  
и прѣсвѣта дѣлжностъ е на родителитѣ  
и възпитателитѣ да обръщатъ голѣмо  
вниманіе и за усѣвършенствованіето на ду-  
ховитѣ сили — душевнитѣ способности.  
Защо тоа? — Че каже нѣкой, — Да сѣ  
отговори на тоа трѣбаніе да сѣ напи-  
ше голѣма книга. Но очевидно е че за  
тоа, защото човѣкъ споредъ природ-  
итѣ сѣ съставъ, за да може да о-  
говори на назначението сѣ не е въ съ-

стояніе, ако не развѣе умнитѣ сѣ спосо-  
бности, защото видимъ, че има животни  
10 и 100 пѣти по сили, отъ него, ко-  
пѣ той управљава и рѣководи един-  
ствено сѣ разумътъ сѣ, който е отли-  
чителната чѣрта, сѣ която сѣ отличава  
човѣкъ отъ другитѣ животни. защото  
нѣй химически ако разсѣждамъ човѣка и  
животно не напѣрвѣмъ нѣкакъ разли-  
къ въ усѣроеніето и съставѣтъ тѣлесны.  
Но ше каже нѣкой: човѣкъ сѣ отличава  
и сѣ исправеното сѣ ходеніе; на тоа  
лѣпо. отговарѣ Естествената исторіѣ,  
която ни разсѣзва, че има единъ видъ  
маймунѣ, които ходятъ прави на крака-  
та сѣ, и имѣтъ сѣщи човѣчески из-  
глѣдъ въ лицето — а нѣкои природопе-  
пататели отиватъ и по далечъ и доказ-  
ватъ че и животнитѣ (особено майму-  
нитѣ) имѣтъ разумъ, който разбира сѣ  
е стѣсенъ въ границитѣ сѣ. Нѣкои о-  
тиватъ еще по далечъ и искатъ да ка-  
жатъ че и човѣкъ е произведенъ отъ  
маймунѣтъ. Но има ли тука нѣкаква и-  
стина? Никакъ! Защо отъ како е по-  
зната тоа фела животни (маймунѣтъ)  
всѣкога е бѣлъ на единъ степенъ въ по-  
ложеніето сѣ и никакъ сѣ не е измѣ-  
нилъ. — Но нѣй сѣ отстранѣмъ отъ  
прѣдѣлтѣ сѣ. Каго казахъ че възпи-  
аніето и науката сѣ нужны, нѣй споме-  
нахъмъ че заедно сѣ тѣлесното оякваніе  
и тѣ трѣба да растѣтъ и да сѣ  
продължаватъ — въ противенъ случай а сѣ  
и сѣрѣзно е ако сѣ прѣзри едната а сѣ  
прѣдпочете другата страна. — Човѣкъ  
сѣ дохождаше сѣ на този свѣтъ до-  
да отговори како трѣба на задатѣтъ  
сѣ, оставенъ на себе сѣ не може да  
сѣзнае, — и отъ тоа нуждата за поуча-  
ваніе отъ другитѣ хора. Освѣтъ тоа  
човѣкъ испрво е подложенъ на тѣлес-  
нитѣ — чувствителнитѣ сѣ природѣ, и ка-  
то такъвъ той има страсти и отъ окол-  
нитѣ природѣ впечатлѣнія, които го въ-  
дѣтъ по своѣтъ и за тоа трѣба му  
умна сила, която да го рѣководи въ ве-  
ликиятъ му желаніе и да му спомога да  
испълнява напѣрвѣнето сѣ.

Хубава чѣрта има въ човѣкътъ, ко-  
то по желаніето му плѣче го и кара го  
да е по добръ, и отъ тоа човѣкъ лѣ-  
сно сѣ привиква да сѣ възпитава и учи,  
а како и по горѣ споменѣхъ, човѣкъ  
по чувствителнитѣ сѣ природѣ ослѣдва  
сѣ и на другитѣ, което такожде му да-  
ва способностъ да сѣ възпита и научи.  
Каго видѣхъмъ че човѣкъ е склоненъ  
и желе онова което е хубаво и полѣ-  
зно, то трѣба да испитамъ и причината

на тоа. Добръ възпитанъ и правилно  
пученъ човѣкъ жѣле онова което е до-  
бро и за него и за отечеството му, и  
заради тоа дохождамъ на заключеніе  
че възпитаніето е въ състояніе да ни  
направи добри и полезны. Ако сѣмы до-  
брѣ възпитанѣ нѣй ше желемъ само  
доброто; а да имамъ добри напѣрвѣнія  
и да можѣтъ да ги осѣществѣтъ, пу-  
жна ни е науката. — Слѣдователно въз-  
питаніе и наука!

Отъ възпитаніето и науката зависѣ  
какви ще бѣдемъ въ моралното и умно-  
то сѣ отношеніе. Тѣ служатъ като мѣр-  
ка, и отъ тѣхъ различавамъ единъ на-  
родъ отъ другитѣ и пакъ тѣ сѣ, които  
характеризиратъ како едина човѣкъ тѣй  
и цѣлы народѣ. За тоа Европейскитѣ  
просѣтитѣ народѣ обрѣнали сѣ на тѣзи  
дѣтъ страни серіозно вниманіе, и четѣтъ  
всякой денъ по европейскитѣ журналы.  
какви огромны количества сѣ изсипѣтъ  
за тѣзи дѣтъ нѣй важны нѣда. И нѣй  
Българитѣ давамъ и жертвувамъ, но то  
не е доволно, нѣй едѣмъ едина стѣпка  
сѣмы пристѣпимъ. Намъ ни е нужно да  
сѣ хванемъ разумно и серіозно за възпи-  
таніето и науката, ако некамы да пока-  
жемъ че сѣмы народъ, който има да вър-  
ши полезны дѣла въ людскѣтъ бѣдѣ-  
ностъ! Само постоянно и напѣрѣдъ пакъ  
и Богъ ше ни е на помѣтъ! Още дѣтъ  
рѣчи: Каго облагородѣвамъ сѣраце-то  
и разумътъ да не забравѣмъ и физиче-  
скѣтъ гошъ, споредъ изрѣченіе-то:  
"Здравъ умъ въ здраво тѣло!"

Бѣлградъ 1872 Юрдѣлѣ Наумовъ

## Дѣтинско училище (оубявление)

Богатството на кой да е народъ за-  
висѣ отъ просѣщеніето му, а просѣв-  
щеніето пакъ зависѣ отъ училищното и  
особно отъ домашното възпитаніе.

Домашното възпитаніе обаче прина-  
дѣжи нѣй много на майкитѣ, които мо-  
жатъ да докарватъ благополучіе или  
пропастъ на вѣнчѣтъ народъ, спорѣдъ  
како сѣ образовани или прости.

Бащинѣтъ тѣрѣтъ на рѣкѣмо можѣтъ да  
дадѣтъ голѣмо вниманіе за възпитаніето  
на чадата сѣ, защото тѣхнитѣ работѣ  
како сѣ трѣговѣ или художество, не  
имѣ оставѣ врѣмѣ, нѣ тогава майката  
трѣба да прѣема тѣкъ нѣй свѣтъ дѣл-  
жностъ, и трѣба да възпитава дѣцѣта  
сѣ въ сѣрдечната любовь къмъ Бога,  
къмъ съотечественнитѣ и въобще къмъ  
сичкитѣ човѣци! Тази дѣлжностъ ко-  
лото е свѣта, толкова е и трудна. Едина  
проста, необразована майка и да иска сѣ

Подписка-та на спомоществованіѣ-та  
става въ Цариградъ, въ Писалицето на  
вѣстникѣ, Асма-а тѣ въ принципѣтъ у  
Ахмедѣ-ханъ 23 15, а по вънъ при от-  
редѣнитѣ настоятели, които отговарѣтъ  
за вѣстникѣтъ.

Статиѣ и писма за общеполѣзны рабо-  
ты вѣмѣствѣтъ сѣ безъ платѣ, стига са-  
мо да сѣ снабдени съ вѣрны подписѣ. За  
частны известія плаща сѣ по 2 гр. за реда.

На настоятелитѣ сѣ устѣпѣна по петъ  
на сто отъ цѣнѣтъ на спомоществованіѣ-  
та като сѣберѣтъ отъ три спомощество-  
ванія на горѣ и ги издѣлѣжатъ.

най драго сѣрдце, пакъ не може да ѣхъ  
испѣлни, и така като отъ едина страна  
майкитѣ сѣ слаби — тогава како нрав-  
ственно възпитаніе ше очакваме за ча-  
дата сѣ? Какъ ше стапѣтъ "достойны  
граждани, честны мѣжѣ които да обы-  
чатъ отечеството сѣ и да жертвуваѣтъ  
за да върви народа напѣрѣдъ и всякога  
напѣрѣдъ споредъ общѣтъ усѣтъ на дру-  
гитѣ просѣщенѣ народѣ? Какъ ше ста-  
не? и ако стане — кога, подирѣ како  
вѣкове ше стане тоа: тѣй като сѣмы  
майкитѣ нѣмѣтъ известіе отъ такѣва ве-  
лики нѣща: като никога не сѣ чувѣли  
нико чѣмъ върху тѣзи высокѣ работѣ?

Понеже и азъ, като баща и учитѣлъ  
заедно усѣтамъ тѣзи нѣй голѣмѣ пу-  
жаж на народа, мѣчѣмъ сѣ сѣ голѣмѣ  
трудъ и по голѣмѣ жертѣ, да учрѣдѣмъ е-  
дино дѣвичес. училищно заведение въ Сви-  
щовѣ за просѣщеніе на женскѣтъ полъ,  
отъ което да излизѣтъ мошѣтега образо-  
вани и достойны за свѣтитѣ нѣй дѣлж-  
ности, които ше ги чѣкатъ въ домашнѣтъ  
животъ; да бѣдѣтъ искрѣнны и нецѣко-  
лебны къмъ нѣрѣтъ сѣ, сѣпругѣтъ сѣ и  
милото сѣ отечество.

Сегашното врѣме не иска само уче-  
ни мѣжѣ, нѣ и образовани жени, за-  
што како напѣрѣдѣ мѣжѣтъ, тѣй и жена-  
та трѣба да напѣрѣда за да бѣде до-  
стойна другарка на сѣпругѣтъ сѣ въ то-  
зи животъ.

Нѣ и отъ другѣ страни ше да е  
много по полѣзно тоа училищно заве-  
деніе за пародѣтъ ни. Кой не знае ка-  
къвъ грѣжѣ имѣтъ общинитѣ селскѣ и  
граждѣнскѣ заради достойны учителки?  
Его едно сѣрдѣство за добротѣтелитѣ  
общины и Женскѣ Дружества да про-  
вождѣтъ по сѣромашкѣтъ дѣвѣцы въ тоа  
заведеніе, и тѣй въ кратко врѣмѣ ше  
излѣзѣтъ отъ тука добры учителки, ко-  
ито пакъ отъ своѣтъ страни ше распро-  
странѣватъ ученіето на всѣкъждъ.

Заради тоа прѣехъ въ заведеніето  
сѣ нѣй новѣтъ способъ спорѣдъ който сѣ  
въспитаватъ днѣсъ за днѣсъ дѣвичитѣ  
варѣдъ. Избрахъ такѣвъ науку които  
сѣ необходимо нужны за едно испѣн-  
ско женско възпитаніе; въ тоа заве-  
деніе ше сѣ поддържатъ нарочно за въз-  
питанитѣ едина много искусства нѣй-  
ска готвачка за да научѣтъ дѣвичитѣ  
готѣніето и сичкитѣ домашны работѣ.  
Заради тоа ше сѣ парѣжатъ сѣмѣ денъ  
по една или дѣтъ вѣтрѣшны възпитан-  
ци да бѣдѣтъ въ готѣнитѣтъ подъ над-  
зирѣтелството; тѣй сѣщо ше имѣ сѣ  
предава и теоретическото готѣніе въ  
училищѣ прѣдѣнія.

звѣрове, които всякога оставѣтъ наеже-  
ны врѣзъ жѣлѣзнитѣ прѣчѣки на рѣшетка-  
тъ. Желѣше заплѣтанія болѣзненны; прѣ-  
мѣташе прѣзъ умѣтъ сѣ да прѣзира  
сѣдинитѣ, да ги прѣдизѣлка, да ги  
подсѣрѣ и да ги накара сѣломъ за да  
го мѣчатъ. Имаше нужда отъ мѣкѣ, отъ  
бѣненія, които като раскѣсѣтъ и раскрѣ-  
вѣватъ тѣлото щѣхъ да дадѣтъ зани-  
маніе и облекченіе на страждущѣтъ му  
душѣ, отѣлѣвѣше ѣмъ отъ спомненіето на  
минѣлото и на двоеніята, отъ които сѣ  
бѣеше повече неже отъ Рускѣтъ книгѣ  
и отъ наеженѣтъ кукѣ.

Но за зѣкъ честѣ сѣдинитѣ не сѣ  
видѣхъ да бѣратъ за да го сѣдагъ, и  
прѣлѣжъ въ болѣзненно състояніе три  
недѣли, осамотѣлъ, безъ да вижда дру-  
гитѣ освѣтъ безсѣрастното лице на стра-  
жарѣтъ, който дваѣ на денѣтъ му но-  
сеше лошѣ хранѣ. И кѣто искаше да  
излѣе гѣвътъ сѣ, дразнеше, подгавря-  
ше и псуваше него и сичѣкъ Росіѣ. По  
напустѣ сѣ бѣхтеше, защото тѣмничникѣтъ  
тѣрпеше всичѣко кротѣчѣко, обрѣ-  
гѣлъ отѣдавъ вече на такѣвѣ дѣтъна-  
ци, а оставаше сѣ тѣрѣдъ равноду-

## ПОДЛИСТНИКЪ.

### ОТЕЧЕСТВО И ЛЮБОВЬ

ОТЪ ТРИНѢ ТА НА ПЛОГЪ

(Продълженіе отъ брой 13-и)

III

Прѣзъ онѣзи пощѣ вѣтрѣтъ духаше  
мелѣтъ и мразовитѣ, сѣбѣтъ бѣ вѣлѣтъ  
оста та затѣпаваше тогѣтъ на пощѣтъ  
на военитѣ полкове и на конницѣтъ,  
ито крѣстѣвахъ умѣчаниитѣ градѣ,  
што онова шо бѣ станѣло прѣзъ онѣ-  
денъ подѣйсѣгува като парѣотѣсѣка  
мака врѣзъ него и го погрусѣ въ сѣтъ  
добѣтъ на смъртъ. въ сѣтъ вѣлѣуваѣтъ  
грѣжи нѣ сѣнѣща изумителны.  
Тѣмничѣта на графа Волскѣтъ бѣше  
на дупка тѣсна и задѣшнѣва, състо-  
а отъ чѣтыри стѣны нечѣсты, мѣждѣ-  
нѣкакъ освѣтѣлѣванѣ изотгорѣ чрѣзъ  
но око малко, запрѣчено сѣ двоинѣ  
лѣзны прѣчѣки, отъ едина жѣлѣзѣнѣ вра-  
сѣтъ прозорѣ, отъ едина простѣ одѣръ  
сѣтъ трапѣзѣ. При мѣждѣното блѣшу-  
на едина лошѣ свѣтъ запрѣнитѣ

видѣ стѣнитѣ, пѣлны сѣ надписѣ, сѣ соб-  
ственны имена и изображенія написѣлъ  
исторіѣтъ на запиранѣтъ прѣдѣ него въ  
тѣзи тѣмничѣтъ полицѣ, които бѣхъ за-  
писѣли страховетѣ сѣ и тѣглѣната сѣ.

Обходѣ извѣрѣтъ тѣмничѣтъ сѣ, като  
тигрѣтъ сега шо уловѣтъ; а послѣ като  
изумѣлъ надиѣ на колѣнитѣ, и тѣй сѣ о-  
станѣ за дѣлѣо врѣме сѣ душѣ възведенѣ  
къмъ Бога; подирѣ тоа пакъ станѣ и  
трѣгѣлъ да ходи бѣрѣжъ-бѣрѣжъ околу стѣ-  
нитѣ, които, като лѣдѣ, цѣлуване, сѣ-  
кашъ че му бѣхъ отѣдавъ познѣты и  
вѣжѣлѣны прѣатели — Вы, душае имѣ,  
ви мѣ избавѣте, и мѣ запазѣте да не  
обезчѣстѣ имѣто бащино сѣ, да не станѣ  
прѣдѣтелъ на мѣлото сѣ отечество, за-  
ради едина жѣпѣ въ който сѣ влюбѣхъ;  
защото ако и да бѣхъ поискалъ вынико-  
га нѣма да мѣ допуснитѣ да ѣхъ видѣхъ  
еще ведѣтъ.

Тѣмничникѣтъ, т. е. тѣмничѣтъ  
стражѣ който изничѣше прѣзъ прозорѣ-  
чѣто, като го видѣ да цѣлува стѣнитѣ  
и да сѣ приказѣва самѣчѣтъ тѣй сѣра-  
стно помѣсѣлъ че може да е полѣдѣлъ  
или го е хванѣло огниѣца. За тѣй завѣ-

тече сѣ по-скоро при тѣмничѣтъ лѣ-  
карѣ, който дойде навчасѣ и сѣ стѣс-  
но сѣрдѣе го пыгаше, како му е.

— Нѣма ми нищо, отговори запрѣнитѣ,  
никога не сѣмѣ сѣ оубѣчалъ по-здравъ  
и по-чѣститѣ.

— Чудна работа и тѣя, казва лѣка-  
рѣтъ; но кой сѣ здравъ умъ и сѣ здраво  
тѣло човѣкъ сѣ раба като го турѣтъ  
въ тѣмницѣтъ! . . .

— Тоа е, казва му Графъ Волскѣтъ,  
нѣщо което Господъ го знае а азъ; развѣ  
има законъ въ Росіѣ който да въз-  
бранѣва на запрѣнитѣ да не цѣлуваѣтъ  
стѣнитѣ на тѣмничѣтъ сѣ?

— Тенджерѣта като врѣ, избѣлѣква  
сѣ капакѣтъ, казва му лѣкарѣтъ усмих-  
нѣтъ. Но нека имамъ надѣждѣ че у-  
трѣшнѣтъ денъ ше бѣде по-спокопѣ.

— Лѣкарѣтъ казваше право, защото  
страстѣтъ не сѣ трайны. На утрѣтъ  
запрѣнитѣ бѣше по-спокопѣ, и при-  
мысѣлаше въ себе сѣ сѣ кой цѣлъ е  
спасѣлъ сѣлѣжѣ сѣ, и стремѣніята на  
душѣтъ ги насѣлѣдува едина усѣрѣжа  
гордостъ, едно загрыжѣваніе настрѣхѣло  
и огниѣчѣво, какѣто сѣградѣ запрѣнитѣ



вѣн  
 си о-  
 ладость  
 е съ-  
 козато  
 импрат  
 енію, и  
 ния, в  
 атеріа-  
 арский  
 чителю  
 испо-  
 став  
 о спо-  
 боты п  
 интере-  
 ва. То-  
 ва, что  
 ыгъ си  
 съ че-  
 ковицъ  
 косто  
 прѣдъ  
 тѣка са  
 народъ  
 напра-  
 си мо-  
 го кога-  
 е дръ-  
 ю, като  
 того да  
 го и да  
 побѣ-  
 досѣдъ  
 тинизъ,  
 аругутъ  
 Европа  
 астиная  
 вля отъ  
 во, ко-  
 пель на  
 о Блж-  
 жи Бл-  
 ьщый,  
 а бжжм  
 доженіе.  
 ескаще-  
 влатиза;  
 есостоя-  
 в ни ся  
 литер-  
 я затва-  
 нило да  
 лагода  
 вилъ Бл-  
 равите-  
 хване и  
 й народъ  
 плость в  
 о си о-  
 къ немо-  
 напра-  
 Тола о  
 къ напръ-  
 ь, то ны  
 да бж-  
 освѣщенъ  
 аашъ бо-  
 торная  
 жевованъ  
 змедленъ  
 състояте-  
 лемъ вся-  
 нпрѣдъ  
 човани  
 а добылъ  
 и кь  
 ; за что  
 агуосупъ

ѣбни-  
 санъ за  
 нь прѣзъ  
 погасиши  
 съ съза-  
 Означаетъ  
 враждоу  
 гѣ ми.  
 лѣтъ, като  
 ѣ отгова-  
 ѣ правши  
 мно, а от  
 лкозѣ  
 мя да г  
 жинишь  
 а отъ ре-  
 лѣзешь въ  
 власти?  
 аповѣдъ  
 ни е чиню  
 себе си в  
 да ви  
 и да ся  
 онеже бо  
 вче узрѣ  
 абунтува  
 ѣ рускы  
 сполучи

Тука обаче ми ся представя въпросъ: за-  
що ние, когато вече полагами голъми грижи  
за народнитъ си напредѣкъ, когато ся напъ-  
рамы въ по-добро вече положеніе и нѣмамы  
гърчи, които да ни прѣпятъствуватъ и кога-  
то и самото ни царско Правителство ни под-  
бужда и поддрѣля каже това, зашто нѣмамы  
напредѣкъ? — Отговарямъ искренно, зашто  
то ние сме еще народъ младъ, който нѣма  
еще онова свѣто и благородно чувство, което  
има у образованитъ народы и което е  
чувството на *самосознаніето*. А като нѣма  
Българскій народъ чувството на самостоятел-  
нѣто, то и не може да одѣли себе и да по-  
знае своитѣ нужды, чрѣзъ удовлетвореніе на  
което явилъ ся неговото възвышеніе. Ние  
Българети си нѣмамы свои собствени убѣ-  
жденія, за това и прѣдпріятія ни общи или  
частни не сѣ трайни и постоянни. Ние ра-  
ботимъ повече по подражаніе, безъ свои убѣ-  
жденія, за това и неможемъ да успѣемъ въ  
прѣдпріятія си. Когато започнемъ нѣкое  
прѣдпріятіе, ние измѣнаемъ ся запалваемъ, напѣр-  
чавамъ ся и енергично захватамъ да работимъ  
и не ся минава много врѣмя и ние, като  
нѣмамы свои убѣжденія, изстинивамъ бързо  
и напушамъ прѣдпріятіето си. Всекому е из-  
вѣстно у насъ колко *Читалища* и *Женски  
дружества* наводнихъ на послѣдне врѣмя  
имаше отечеството, което бѣше знакъ, че бѣл-  
гаринтъ е успѣлъ нуждатъ за напредѣкъ  
си, нуждатъ за нравственното си образо-  
ваніе и развитіе и всякой почти Българинъ  
ся радваше, като глѣдаше съ какъвъ жаръ  
ся отваряхъ тѣя и други съ различнъ цѣль  
Дружества; и не ся мина много врѣмя, и  
ние съ душевно прискѣрбіе и пагубно за  
идеяциналнѣти ни гордостъ чухомъ, че по въ-  
скоп мѣста ся затворилъ вече тѣя човѣко-  
любивыя заведенія, я по негдѣ недействували  
энергично и изгубили жизнениитъ си силы.  
Всичко това прозвизна, както казахъ, зашто-  
то нѣмамы свои убѣжденія, и неможемъ да  
цѣнимъ и да защищавамы общитѣ си народни  
интереси. Ние, като народъ нерезвътъ и не  
образованъ прѣдпочитамы всякога частнитѣ  
си интересы, които цѣнимъ много по-высоко  
отъ общитѣ, за които никакъ нерадивы и мы  
прѣзирамы, за това пакъ нѣмамы напредѣкъ;  
зачто то напредѣкъ може да има само тамъ  
гдѣто общитѣ интересы ся прѣдпочитатъ отъ  
частнитѣ, гдѣто общото добро ся поддрѣля  
отъ всички, и гдѣто всички ся трудятъ рес-  
пносно да отидатъ напредъ въ общитѣ си  
прѣдпріятія, като отгнѣватъ всякога частнытъ  
или интересъ мѣсто на общитѣ.

Отъ тука сѣдува, че за да имамы напредъ-  
ванъ достоинъ и способенъ да води общи-  
тъ си работы и да защищава интересытъ си  
търбва да ся трудимъ да развиемъ святого  
и благородного чувство на народного си са-  
мосознание, чрезъ което да придобиемъ свои  
си убѣждения по чистъ народенъ духъ, та  
подбуждани и подкрепяни отъ тѣхъ, ние да  
захващамы енергично общытъ си предпріа-  
тія и така да имамы успѣхъ отъ тѣхъ. Тръб-  
ва всички да припичамы казъ общо добро  
чрезъ жертвеника на което търбва всякой  
да принося по нѣчто спорядъ силытъ си,  
търбва да жертвамы отъ частнытъ си инте-  
ресы за общытъ, и ний-послѣ да ся погрудъ-  
димъ да распространимъ истинската наука  
на всѣхъ изъ многого ни отечество. и да у-  
достоимъ въвеже на народный си напредъкъ  
който сега за сега стои на много низкъ  
стъпенъ. Това извършено, ние щемъ можемъ  
да стигнемъ другытъ по-образованы народы  
ще може и нийшъ Българскый народъ да ся  
освободи отъ това си низко положеніе и да  
ся прѣмисли въ lika на просвѣщенытъ и до-  
стойнытъ народы, като ще направимъ голъмо  
умствено движение и ще ся огрѣе съ зарп-

си зема пашапортъ, и минѣхъ границыѣ.

— Думать ты съ дуры на безуменъ  
человѣкъ. Ный знаеиъ че смутителитъ  
съ сѣ пакъ разшавали. Но мыслить лѣ  
че ный сѣ бояиъ отъ тѣхнѣиъ интригы  
и ухышрениѣ? Отъ иѣколко дена насамъ  
изловили съи млозина сумнителны, въ кои-  
то може бы да има иѣко и невпнииъ. Че-  
ловѣколюбieto тѣ принуждава на това.

— Примката е твърдъ дебела и пе-  
остроуила, каза Волскый, като си поди-  
гаше раменитѣ прѣзрително, тъй що не  
сѣ запитвамъ въ нейъ. Азъ сѣ радвамъ  
като мога да мыслиа че всички тѣзи съ  
повинни, като мене, за любовь къмъ  
отечеството си и за упраса, къмъ на-  
чителитѣ.

— Види ся обаче че ты осѣщашъ себе ся твърди повиненъ; защото като си искалъ да избѣгнешъ отъ сегашнето при-  
нѣжаніе, посерѣхлъ бѣ да станешъ са-  
моубица.

— Посегнахъ да ся убия самичкѣ  
отъ умъзнаніе, като неможахъ да  
повѣрѣхъ немисловитѣ мачители на оте-  
чеството си.

На тѣзи думы генеральтъ му дойде  
да излѣзе изъ кожьтъ си, и като удари  
съ ракъ на масжѣ,

тъ на величествѣнъ напрѣдѣкъ въ морално и  
матеріално отношеніе, чрѣвъ когото ще при-  
добые благосостояніето си. (Слзди)

## УРАГАНА ВЪ РУССЕ.

Кога иска челякъ да опише или раскаже някоя земяна картина случая се да неможат да слови ней главните моменти и картината му излиза непълна и неокрасена съ същитъ боп каквито е тя била въ същностъ. Кога такава земя подвижща се картина неможе да се уземе точно, колко е помалко да се уземе въ кои условия метеорологическа картина, за коя ний тука ся зивовяваши да пишмъ и да дадемъ колко годъ понятие на ония отъ нашитъ читатели, кои не сж въплъ. Колко ни да не бъде точно нашата картина за коя ся зивовяваши туки да пишмъ, нь ний искаши да имъ оставимъ за помънъ на нашето потомство, като оставимъ въсто на другитъ очеидни да имъ допъзнатъ и да доважатъ оня боп, кои ний по смы можели да забележимъ. За да може читателя да си представи по добръ ний ще захванемъ, колко ни допущатъ силитъ, да имъ опишемъ обстоятелствено.

На 22й Май подиръ плодня отъ къль Западъ небо то бѣло заоблачено съ снѣ-тѣмъ облакъ, кой показываше че трѣба да вли сълнѣтъ дѣтъ въ онова мѣсто. надъ което са бѣше той надѣспѣлъ, какво е стаяло надъ онова мѣсто, надъ кое е бѣло облакнѣтъ не знайши, нѣ само толи можѣтъ да кажежъ, че атмосферното налягане у насъ, въ Руссе, бѣше по тола вѣще твърдѣ силно. Ученицигѣ съ задушивахъ въ класа и неможажъ да си изговарѣтъ урока, тѣи катѣ го изговарѣжъ другѣи пѣтъ. Нѣи усьщахѣи силно кѣрасположеніе и метаяхически знакове въ душѣжъ, си което неможажъ пзведѣнѣжъ да си възбразѣжъ отъ дѣ проихожа.

Това бѣше, както рѣкохмы, на 22-й Май  
на другия сугрина, кога станяхи, земията  
бѣше поросенъ, а това показваше, че трѣба  
да е валило малко дъждъ нѣ въ кой часъ,  
нѣ въ кой мѣсяцъ, нѣ въ кой неизвѣстенъ  
небоето отъ кѣмъ северо-Западъ до Ого-  
западъ бѣше заоблачено съ черъ облакъ. А  
облѣвахъ и въ отпочиваніето си нѣщо про-  
спяхахъ, когато отвеждахъ духамъ силень вътѣри  
и завалѣ единъ дъждъ съ рѣдкы капки; о-  
ставилъ книгата, излязохъ да видя, въ дъждъ  
ся усили и зе да валя по често. Тукъ тамъ  
по стрѣхитъ ся чуваше рѣлътъ трѣсъкъ, ш-  
но не сж забелязваше изведнѣжъ що трѣщи.  
Догдъ да съблѣтахъ, що трѣщи, единъ дяволъ  
на собожъ ми отъ кѣмъ Западъ ся преснижъ  
както отъ грѣхъ, а отъ грѣхъ азъ не знаехъ, а  
кого орѣхово зърно градатъ. Догдъ съблѣтахъ,  
що е това, догдъ ся усѣтя, че това е градъ,  
другитъ стѣкла отъ прозорницѣ ся посипаха,  
като солъ въ собожъ и града зе да стрѣль-  
въ собожъ и да ся търкала и перска по дѣ-  
ницѣ; стѣклитъ му отворихъ пать и той зе да  
се спли като орѣхи съ различны величини  
— гръмотевичатъ не бѣше твърдъ си-  
лна, нѣ гѣтера навасваше за нѣма. Овошкитъ  
се отавжаха като сламки и пескахъ да ся из-  
трѣснатъ изъ корѣна си да вървятъ подирѣ-  
му. Ветѣръ духаше на вихрушки, града ся  
чуваше какъ ся спли изъ облацинтъ, защото  
трѣщеше въ облацинтъ като кога изспливашъ  
орѣхъ; листата отъ дрѣветата падахъ на  
хвъркахъ като перепери, зеленитъ плодове  
ся порониха и посадохъ земията, керамиди-  
тъ трѣскахъ, стрѣхитъ ручахъ, града покри  
земията...

За няколко минути спичките стяха бяха обгорени на ръшето, от където сътвориха и западната страна. Ако беше трябвало това още няколко минути не би останало ни кърижда, ни лист на овешките, нъ за добра честь у нашите махалъ приемни за скоро

— Незнаешь ли ты, казавому ядосанъ кой е они комуто ты така говоришь, и че ный можемъ да сладѣемъ продерживостыгъ ты съ едины начинъ не толкозь кроткъ? Паули си за Коняскый!

Волскый скопца тутакъ си, и

— Знайж, извика, знайж че имате много мачителница. Слава Богу! Вие лесно изнавървате и имате умъ плодovitъ на такъвж работи. Защото другитъ народы изнавърваж парнитъ машини, желъзнитъ патица, електрическитъ телеграфы, изнавърваия когото паприважж веществото поддадно на умътъ. А вие русцитъ знаеже кнутъж, заточението и всичко което вкаменява душъжж, всичко което съснива умътъ. Правте съ мене каквото щите; пожеже пръзиражж биенията до смъртъ; измъжваията и несносиятъ животъ въ рудницитъ на Сибиръ. Пристигнажж въ Полшжж като бълнувахъ хляды сънищи, които бѣжж чедата ми; но орелгата ми измърѣжж прѣди да видате свѣтъжжж на слънцето. Що ми е отъ злостраданията и отъ смъртъжж? каквото наказание и да ми възложите, то ще ми бѣде сладко на сироти яростъжжж както съмь разиренъ, като гледажж себе си безоръженъ, и да не могъ да си отиѣстѣжж.

Облака ся раздѣли на два голяби купа, едина вѣтъ Югъ, а другія вѣтъ Сѣвѣръ, нѣ се нидѣ грады. Така нашата махала, около училището, остана между двата облаци. Въ южния облакъ ся сѣксихъ три голяби грамадини облачякъ възвиза: бѣло, черно п сыво п сѣвѣ-кванцѣтъ ся видихе какъ живува научена, зигъ-зигъ, първоце отъ едина въ другія облакъ, нѣ до земьтъ рѣдко ся пуцвше, както о-бикновено стави. Облацѣтъ ся разсѣкшихъ ся ся пресобрижжѣ едина предъ другій на го-лякъ къбета. Какво е ставало нѣ тѣхъ не ся знае, само това могъ да ви кажъ, че ся чу-ваше страшенъ шумъ п нощенно хучене.

Встара ся обяржя отъ кльц Югъ и едина облакъ ся унесе надъ горный край на града кой ся зыва Чукур-чифликъ. Въ сѣмъто врѣме и дозидъ облакъ отъ кльц свѣтъ, поднаравъ отъ другій вихрь, ерѣщякъ ся надъ рѣченното мѣсто и зеха да ся борятъ. Электрическата псера преиминуваше мгновиенно отъ едно вѣло въ друго, нъ гръмъ рѣдко ся чуваше.

Въ това врѣме при меня бѣше съѣзжать дѣда  
и града и изъ ся нѣмѣвахъ на пѣтихъ кмѣхъ  
училището, кога буряхъ да падѣше и при-  
тигнало отъ града и глѣдахъ по пѣти, че  
сичкиятъ създа струшени. Обиданъ съ единъ  
си край ся зваа къчъ меня и въ вторично  
да вали дѣждъ съ рѣдѣи, нѣ едри збрна градъ.  
Азъ ся отбыхъ въ единъ позната кмѣжъ и отъ  
чардака съ домоваздыката наблюдавахъ и на  
горный край що става, ный видѣхъ че това  
нѣщо е извънредно и тоя дѣждъ е страшенъ  
и въ нѣхъи даячъ и немояхъи да раз-  
личныъ нищо, освѣтъ дѣто чувяхъи хученіето  
Догдъ престани вторый дѣждъ, въ сѣмѣта  
къжа прибѣжжъ една цѣганка наговарена съ  
кошники за продава, коя ный казвъ, че  
горный голѣвъ-пазаръ ся разрушилъ  
лжамѣи паднали и града пребѣлъ дѣца и ра-  
нилъ много хора. Ный обыкновенно, какъ  
сѣкій знае, сѣмы навекнали да не вѣрвахъ и  
цѣганитъ, но ѣ повѣрвахъ. Дѣжда умала, азъ  
отворихъ умрежжъ и ся затекохъ на учили-  
щето, кое оставане близо отъ къжжътъ. До-  
дохъ, въ що да виджъ: сичкиятъ създа отъ  
прозорциѣтъ на соль. Класовѣтъ пѣззи съ вода  
и градъ. Колното дѣца бѣжъ сварили да дѣ-  
ждъ събраха ся у середного училище, на ко-  
прозорциѣтъ бѣжъ неповредени.

По край училището минавахъ тумбъ хоръ  
и говорихъ: седемъ джаміи съборнио; другъ  
казвахъ: сичката Ерленска махала срутена  
дърветата истъргани, добитъкъ избитъ, хоръ  
ранили, два вапора и гимии потопени и мно  
го други чудеса разказвахъ. Насъ учителни

дмъ и ный шо е станаго. Тези чудеси с  
първдиши на старѣтъ скелѣ дѣ ся стичъ  
Лоуъ въ Дунава отъ дѣ минжѣ Урагана  
заповилъ нагорѣ града. Тръгнахми край Ду  
нава и подиръ малко, като разгльдвахми по  
трощенитъ стъла и смѣтахми пагубитъ, до  
дохми на старѣтъ скелѣ. Какво първо да глѣ  
дави? Ный напредъ видѣхми едикъ гиміѣ по  
топеа. Тая гиміѣ бже пзатѣча на сухо  
да імъ каловатѣтъ, нѣ урагана искжалъ сѣ  
джиритъ и імъ хвърнитъ въ Дуназа. По н  
горѣ въ устѣто на Лоза ся видѣхъ сами  
руминитъ на двата Корсарскѣ вапора и ма  
ринеритъ пзвличахъ изъ едина, кой бже по  
на плитко, своитъ военни стѣчва и нѣща: пуш  
ки, сабіи, пеласки, ризи, форми ся видѣха изъ  
водажъ и ся стѣдѣхъ. Подиръ нѣколко мину  
ти доди и Командантинъ съ още маринери  
зеха да ся готвятъ да ги видятъ. Сѣрето  
малкото вапорѣ, кое работи между Руссе  
и Гюргево и то доди на полостъ. Работата сѣ  
захвана, въ ный не дочакахми. По край бръ  
га Дунава бже пѣлъ съ келенци, врати, ко  
дела, дѣскѣ, кирпѣте и Богъ знае шо още им  
маше!.: Ный ся чухдѣхми отъ дѣ е дошл  
това нѣщо на купъ отъ града. Заменяхми  
край Лоза нагорѣ, нѣ тука имаше шо да с  
види: спички мази на старѣтъ скелѣтъ раскри  
ти и пѣски съборени. Намоста, на Лоза, им  
маше легнатъ едикъ волъ пребитъ. Ступни  
ми разказвахѣ, че урагана го издигналъ отъ  
земьтъжъ 1 1/2 бой и като го тръснитъ, прѣ  
билъ го, ный изведнѣжъ неможяхми да повѣ  
рвахми, нѣ други разказвахѣ, че вихрушка  
разкъса цѣлъ кърванъ коза и ги нахвърля  
ла у Дунава, на 500—600 расприча расто  
янѣе ги носила посухо до водажъ, нѣ и то  
ва не ни ся вѣрване. Повѣрѣхми по нагорѣ  
и видѣхми цѣли къщи срушени, дварица съ  
борени, дървета прекрѣснени и телеграфа пз  
трѣгнати съ стѣдбоветъ си и хвърленъ отъ  
мѣстото си. Трудно ни бже да повѣрвахѣ  
запиряхми ся, чухдѣхми ся, а проходящитъ ни  
казвахъ: „това ни е нищо. плете нагорѣ имъ  
голѣмъ пазаръ, на уль-пазиръ“. Ный върѣх  
ми и удивленіето ни отъ крачкъ на крачкъ  
ставаше по голѣмо... Додохми до едикъ джа  
мій, джаміята истръгната отъ дѣлото и туф  
латъ ѣ срушени на морулъ, теинкіята отъ  
върха ѣ занесена прѣвъ пѣтя, градната въ  
джаміѣтъ изтрощена и самото здание раз  
крито. Едикъ старъ бѣзобразъ ходжа, мѣте  
шо храма, влѣзохми съ Г-на Н. Маркова и  
го поинтахми какъ стана това, а той нажа  
лено ни отговори: „за едикъ минутъ айолъ,  
това е неказаніе за нашитъ грѣхове: „Како  
трѣбаше повече да го пытами, кога видѣх  
ки съ очитъ си, че сячко разрушено; вий ся

почудихи и отидоху по нѣпрѣдѣ. Изѣзыху на горный готѣхъ пазарь, тамъ до турскихѣ гробища освѣи другаты чудеса и страсхотѣху, видѣху едикъ кѣжъ на два ката срушена отъ дѣно по нѣтрупана на купѣ, тя като падишаа убилъ едикъ старъ жижъ Ерменна когото была наскоро дошла отѣбѣуруещѣхъ лѣси видѣ родоветѣ; кѣжаты бѣше ерменска. Около тя кѣжа сичко бѣше обнѣрнато на прахѣхъ пепельхъ, градинаца, дозето, мутанка сичко срушено и разбѣркано. Нѣколко разкраща нѣпрѣдѣ бѣхъ сѣбрани едикъ купѣ хора, нѣси приближиху да видѣху на нѣвно глѣдѣтъ — видѣху едикъ бывоуъ заплѣнѣхъ дѣ му вѣрзѣхъ глѣвы задный кракъ съ кляпъ: едикъ дѣрво, като хвѣрколо изѣ въздуха, падѣна и му пречупило свѣржѣтъ кѣзо соль. Ступа на му плачаше, а едикъ македонѣцъ прееръзѣше кляпѣтъ! Уловихи глѣвѣжѣхъ уидѣхъ югопстокъ.

Трудно беше да познаеш дѣ сны, макар да сны минавала голкова пѣтя: дугенитѣ разкрити, много съборенѣ, керамидитѣ на солно по пѣтя, копчеститѣ исцъжани, дървотата ни скубнати и обѣзени, хората смаяни, стоката из дугенитѣ разхвърляна и никои неземское да узлови, и кое да остави! Обгихи си при елѣнѣ Ерменецѣ, въ дюгюна му, да пѣемъ вояж, прѣвъ прозорица видѣхми, че въ градъ динджѣ му бѣше изгръгнати едни приса,  $\frac{1}{2}$  аршинъ въ диаметра — Какъ стана това? „За едни мигъ“ ни рече загриженый търговецъ — Като го попитахми имаше ли едър градъ, той ни показъ съ двѣ рацѣ, че по дѣлъ като динчета!... Вървѣе у нахитъ махалѣ, рече, да видате тамъ що е! „Нѣ отидохми напредъ, стигнахми и до другъ джѣмъ и тѣ отръгната отъ дюгюно и до нѣя динѣ съвѣжъ, по дѣбелъ отъ крушжѣ, прѣчуленъ до трупа и свадитъ върху чумшѣжъ

Сега заловихи уличката, коя води прѣвъ Еврейскыѣтѣ махалѣ. Тука не ся познаваше нѣма улица, довари, съборени къщи, вошнѣ покриви, кѣремли, камѣни сичко на купинѣ. Къщата на Курдоглу нова, на два ката джидена съ тучли и яръ, нѣ и тя неможеа устон на природныѣтѣ силѣ; сяко и покривъ съ дървѣтата (грѣдѣтѣ), откъртило едно кѣше разкъсало вътрѣ сичко, мобиле, столениѣ — сичко вѣтря строщено, камѣнетѣ и кърпичитѣ като въхрани изъ въздуха, дѣто ударил сичко рушелн; въ дваритѣ ся видѣхъ забити камѣни и кѣремли. Богатѣ дворѣ на того търгоуина, мутвака му, прѣкрасната градинѣ, шадравана, дваритѣ всичко на купѣ; стрѣни обземаше, като глѣдахъи това разоренѣ. Докторитѣ ходяхъ съ чиновницѣ да пытаа за убитѣ и раненени, много ранени вѣзѣ. Еврейскыѣтѣ спѣлагоа покрива огъ половинѣ, о зѣтъ, тя бѣше покрита съ тенникѣ. И едѣкъ бахча видѣхъи единѣ дебелѣ, голѣбѣтѣ дѣмѣ и нѣколко други овомши сливи, зарѣзали свиргоци асия сичко сплетено на купѣ изтрѣгнато. Тамъ наблизо въ другѣ градинѣмѣрихъи съ връвъ едикъ чарниѣкъ I аршинъ въ диаметра изтрѣгната като былка. Какъ да ви кажа? Дѣто казватѣ, че неможе да опонше съ перо, — ако нѣма такова вѣщо, — е това разрушенѣ. Пожара произнежа е, нообразна картина — педелище, а тука, тѣжидна картина има хлѣдѣи разнообразностѣи къща има своя разно-образенѣ жалостѣи изгилѣ. Доктеритѣ ся раздѣлени по кѣшѣта по 2-3 ма, а дѣ тозкова за сѣкъ маѣща? дѣ керемли, дѣ варѣ, дѣ кирисѣ? Вѣрѣме не ще да ся поправи това разоренѣ. А колко бѣди сырмѣси вин, кѣи не щеи гѣмѣ да си покривѣтѣ камѣнитѣ! Ето случаѣ за благодарѣниѣ и за подарѣж, коя чѣеи мѣстоѣ на пѣлно! Стѣницѣта на жѣлѣзницѣта тѣи сѣшо е пострадаѣла: има вагони стрѣшени, занѣи разврати и много други поврѣди. Изгубитѣ сѣ неизброимѣ! Намѣ да ли има на 100 прозорци единѣ здравѣи цѣлий градъ. Стѣклѣта засѣкнѣхъ, Еврейѣтѣ ся убогатѣхъ... Някого не чувашѣ за други да говорѣи освѣнѣ за това зѣлѣстѣиѣ. Тозѣ ураганѣ минѣлѣ и прѣвъ сѣрѣкта на русенскитѣ дозѣи, и дѣто минаѣлѣ истѣргалѣ сичко чѣи сѣрѣналѣ напредѣи си, и нѣи дебедѣитѣ рѣхѣи не му ся устрѣли, а додѣ сѣи е прѣстрѣлѣ още на е извѣстно на вѣрно. Нѣ пакѣи става Богу, че не закачи сичкѣи градъ, а сѣмо едикъ странѣи, а тогава жалѣстѣи чѣше да бѣде по голѣма.

Читателям вида, че въз не съм бил зритель на точката на страшно разрушение, и савиш тротички немогат нищо да нахият, защото то станало за няколко минути изведи дийше на всякад и ский гледище да с сае живота, а не да наблюдава. Това случи въ 6 часа по пладня на 23 Май 1872

(Ц. Гинчовс)

Дпискы на МАКЕДОНИИЪ.

ШУМЕНЪ 1872 Іуній 13. Почитаемый Г н  
Редакторе на В. Македоніѣх!

От няколко време на силъ народните ни органи, встъпиха, съ възпитателни съ приятны известия за приключения на църковна ни възраст въ Църквѣ лъстивих ст радостъ отгаченный отъ много време Вългарскы сердца. Но зашто приобити ли ни оше до край не приспособени църковны правды обхващавъ свѣго бѣдѣше за огладна-

